

Karolina möter Heroinet *Må Gud ha förbarmande med skaparen!*

Karolinas tredje eskapad

Mörkret är påtagligt, gränden är kall, och där går du Karolina. Du vet var du är på väg, och det äcklar dig, han väntar i kryphålet som kallas lägenhet, där längst bort i gränden.

Gränder är alltför korta, du vill helst av allt backa, bort, undan från lägenhet, men Heroinet lockar som en magnet lockar järnspånet att villkorslöst hamna i dess fälla – det för dina steg framåt. Gränder är korta, och de tar slut, dörrar tar vid, gränder är korta och dörrar öppnas. Fötter drar dig in i lägenheten, svagt ljus, soffa, bord, Heroin, Äcklet... Äcklet i soffan, blinda ögon som synar dig, titta noga nu Karolina, slem rinner över hans skapelse. Ord yttras, inga du hör eller minns, korta konversationer... utan innebörd.

Tankar som skriker, varför ger han dig inte Heroinet? Äckliga flin, gula tänder, en kaktus bakom honom i fönstret, vilken ful kaktus. Brun, vissen, kan kaktusar vissna Karolina? Den hänger bara där, som om den vore besviken, den har varit lång, rak och stolt. Som en nekad mandom hänger den nu bara.

Remmen stramar, du tycker att det är lite obehagligt när dina vener dunkar och pulserar i fingertopparna. Blod blandas med osynlig lycka och allt försvinner i din arms uppsvällda ven.

... huh... Karolina? Andas ut, andas in, lugna ner dig, det är över, fingrarna pulserar inte längre, låt dig föras in där du inte finns. En kort stund vet du inget, Heroinet vaggar vackert, sjunger ljuva sånger om barns blodiga magar, om prinsessor med törniga kronor, om helgon som bränns. Men den ljusa glasfasaden krossas av Äcklet, du har inte de sekiner han kräver, du vet att han vet det, men inget är gratis, speciellt inte Heroinet.

Heroinet drar i dig, Äcklet tar på dig, händer över dina armar, bröst, lår, lämnar osynliga slemspår. Klibbar, du tvingas ner i soffan av hans tyngd, allt är oundvikligt, klänningen finns inte längre på din kropp, ditt enda skydd mot hans svettiga väsen, han pressar sig mot dig, hans tyngd gör att du inte kan andas ordentligt, men unken luft stöts ändå bort av lungor, var är din klänning egentligen, när föll den av? Din trevande hand finner den på golvet bredvid soffan och du känner en viss lättnad innan han sliter dina trosor i trasor för att skända ditt sköte med en smärtefull rörelse. Dina ögon stängs hårt som av kramp. Heroinet drar i dig, Äcklet är nu så nära dig han kan, han har lyckats bryta sig in i hela din själ och han fortsätter att göra det, om och om igen. Varför hjälper inte Heroinet, Karolina? Dina ögon har slagits upp och din blick jagar något att fokusera sig på, trasig lampa, skitigt golv, en flåsande manskropp, en kaktus bredvid dig i fönstret, vilken vacker kaktus. Hur kunde den bli så rak? Drömde du förut eller drömmer du nu? Den är inte brun och vissen längre, den är grön och den är rak och stolt, men taggig, nu är den lik en skändade mandom. Något annat, smärtan och hopplösheten är total, du måste se något annat, sprucket tak, en kanyl på bordet, varför finns det inga tavlor? Inga gråtande barn som ser ditt lidande, ingen att söka se, inte ens fiktivt.

Det är över, äcklet har spottat på din själ i spasmer, hård kramp lägger sig för förnedringen. Förnedringen drar över dig, lämnar Ångest där den går och Heroinet hjälper inte, var låg klänningen egentligen?

Där Karolina, tjugo centimeter under dig, ta på dig den, res dig, gå, kom inte igen! Heroinet kommer att tvinga tillbaka din kropp, men din själ har han redan dödat. Gå nu, vänd dig inte om Karolina, se inte bakom din rygg. Du vet det, men du vänder dig ändå, vad ser du? Äcklets flin, en tom kanyl, kvarlämnade trasiga trosor, en vissen kaktus...

Av: Jonas Pedersén